

nam napravlja vedno dosti veselja, mi mu nimamo pa skoraj ničesar podariti.

»Pa zapojmo kako božično pesen! Ve: Tilka, Anica, Zalika in Franjica boste pele prvi glas, jaz, Eljko in Jakec pa drugi. Juhé! to bo veselje!«

Tako nasvetuje navdušeni Nandek.

»Zapojmo, zapojmo!« glasi se od vseh strani.
Kmalu se začuje tista:

»Široko odprta nebesa
Pastircem svetlobo dajó,
Z visokega sliš'jo ušesa.
Kak' angelji glor'jo pojó.« itd.

And. Širaj.

Kako zna Anica brati?

Huduje se Anica včasih,
Da solze ji vró iz očíj.
Zaklenjena skrinja pod streho
Orehov polna stoji.

Ves dan premišljuje o skrinji,
O skrinji sanja vso noč, —
Kedo bi verjel, da orehi
Imajo toliko moč?

Za materjo Anica hodi,
Za krilo jih vleče ves dan:
»Vsaj dva oreha mi dajte!«
A prošnja in jok je zaman.

Zlovoljni jo karajo mati:
»Zakaj ti naj dam, samopaš?
Vse leto učiš se že brati,
Pa zdaj še kaj prida ne znaš.«

»Orehov po tleh le vrzite,
In hitro dam vam dokaz,
Da nihče tako na svetu
Ne bere, kakor znam jaz.«

Greg. Gornik.